

György Attila

A FÉRFI, AKI NEM TUDOTT SÍRNI

Igen. Volt egyszer egy ilyen. Nem is tudom, talán én voltam az. De hát letagadom, és igen, igennel kezdtem egy mondatot, hogy aztán nemmel folytassam.

Jó lenne sírni egyet.

A Férfi, aki nem tudott sírni, lefeküdt egy este, szokás szerint, mert az ember csak ilyen. Felesége még a konyhában tett-vett, mert a feleségek is csak ilyenek, meg még sok más. Mennyei illatok áradtak be a zárt ajtón keresztül is a konyhából. A Férfi csak sírni szeretett volna.

De nem sikerült.

Macska ugrott fel mellé az ágyba. Majd meggondolta magát és elment. Hát, ezért is lehetne sírni, gondolta a férfi. De valahogy nem eredtek el a könnyei.

Sírni kellene. Lassan öt évtizedet, lassan, sorra vett a Férfi. A kihagyott esélyeket. A kudarcokat. A sikertelen szerelmeket.

Semmi.

Számba vette a sikereket, a gyönyörű szerelmeket.

Semmi.

Felesége bejött közben, átölelte, álomittasan hozzá simult. Majdnem sikerült sírni, de nem, még mindig nem.

Az élet reménytelenségére gondolt, így giccsesen, hogy mi értelme ennek az egésznek, közben, mielőtt sírni tudott volna, magán érezte a párja testét, és továbbra sem tudott sírni.

Mindig van remény. Ettől majdnem sírni kezdett, de csak majdnem.

Arra gondolt, hogy lehet, nem lesz több folytatás. Arra is gondolt, talán tényleg kellene valaki, aki az ő vére, és tovább folytatja ezt a sírhatnékot. Arra is gondolt, van aki sírjon helyette.

Csak ő nem tudott sírni.

A rossz pillanatokra gondolt, és a jókra. Az elpazarolt, fölösleges pillanatokra. A maradandókra. Szeretői szép csipőjére, a lovak ringatására, a puska ütésére a vállon, a férfias kézfogásokra.

Az árulásokra is gondolt, saját árulásaira, másokéra, ahogy az élet diktálta.

Arra is gondolt a Férfi, aki nem tudott sírni, hogy annak idején egy írnok azt vetette papírra: a harcosok nem tudnak sírni. Befeje folyik a könnyük, ettől megkeményedik szívük.

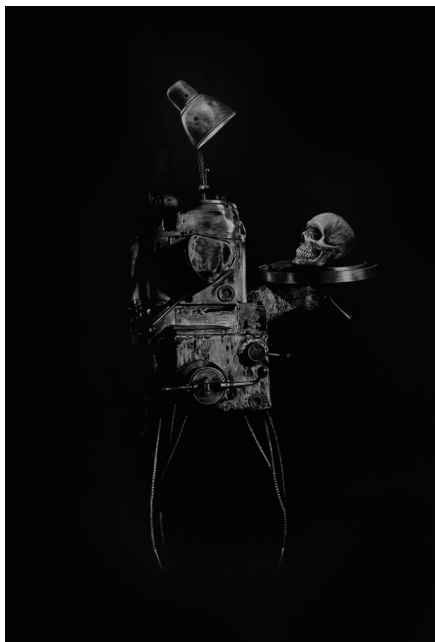
Ez igaz lehet, gondolta, és majdnem elérzékenyült, de még mindig nem.

Arra is gondolt, mi minden lehetett volna belőle, és mi minden nem lett. Arra is, mi minden lehetne még belőle, és mi minden nem lesz. A könnyek nem jöttek.

Ott feküdt a Férfi, szerető ölelésben, és nem tudott sírni.

Aztán ismét mellé ugrott a macska. Besimult karja alá, és boldogan dorombolni kezdett.

A Férfi átölelte. Kezén egy idő után nedvességet érzett. A macska szeméből folytak a könnyek.

Hamlet